

HET KISTJE

KORTVERHAAL VAN ALINE SAX

De jongen keek toe hoe de vreemdeling voorzichtig zijn soepkom leeglepelde. Alsof de man na elke slok wilde luisteren of iemand op hem toesloep. Hij had zijn mantel niet uitgetrokken, zijn kap niet afgeschud. Met een donkere stem had hij om eten en een kamer gevraagd. Nu zat hij in de gelagzaal en het leek alsof zijn aanwezigheid een schaduw wierp over de hoek waarin hij zat. De tafeltjes rond hem bleven leeg. Toch schonk geen van de andere gasten enige aandacht aan hem, hun luide gesprekken lieten zich niet dempen. De man leek niets van zijn omgeving te merken en lepelde behoedzaam verder, weggekropen in zijn mantel. De jongen vroeg zich af welk geheim de vreemdeling in zijn hoofd droeg.

Toen de man gegeten had, ging de jongen hem voor naar zijn kamer. Hij opende de deur, liet de man de kamer inspecteren en zette de olielamp die hij meegebracht had op het nachttafeltje naast het bed. Nog even bleef hij wachten op verdere

wensen van de man.

‘Sluit de deur’, zei de vreemdeling zacht maar kordaat. De jongen gehoorzaamde met een hand die trilde van opwinding. Terwijl de man zich naar hem omdraaide, haalde hij een donker houten kistje met ijzeren beslag van onder zijn mantel. Een nieuw hangslot blonk in het licht van de olielamp.

‘Kun je dit voor me bewaren vannacht?’ De jongen keek naar het kistje. ‘Niemand mag weten dat jij het hebt. Niemand mag weten dat het hier is.’ De jongen vroeg zich af wat erin zou zitten. ‘Maar maak het niet open. Niemand mag de inhoud ervan zien. Anders zal hij onherroepelijk gestraft worden.’

De jongen nam het kistje aan en bracht het naar zijn kamer. Toen hij die nacht in bed lag, kon hij de slaap niet vatten. Hij lag naar de daksparanten te staren die zich ergens boven hem in de duisternis verborgen en dacht aan het kistje onder zijn bed. Het was alsof het een vreemde gloed afgaf. Een gloed die hem omringde, uit zijn slaap hield en een trillende spanning door zijn buik joeg. Hij luisterde hoe de laatste gasten naar boven stommelden. In een kamer werd zacht geruzied en in de kamer onder hem, de kamer van de vreemdeling, hoorde hij een eentonig bonken. Wat zat er toch in dat kistje dat zo belangrijk is? Maar voor hij er verder over kon nadenken, overviel hem een donkere, diepe slaap zonder beelden.

De volgende ochtend wilde hij de vreemdeling wakken, maar die was niet op zijn kamer. Het bed was opgedekt en de olielamp verdwenen. Beneden in de gelagzaal en ook in de stallen was de man niet te bespeuren. Niemand had hem gezien. Ook die vorige avond niet. De jongen vroeg het aan de meid en de gasten. Maar zelfs zijn vader kon zich geen man herinneren die aan de beschrijving van zijn zoon voldeed.

‘Er is hier niemand geweest’, zei hij. ‘Kamers zes is vannacht niet bezet geweest. Je moet je vergist hebben.’ De jongen rende naar boven, waar het kistje nog steeds onder het bed stond. Niemand mag de inhoud ervan zien.

Toen hij die avond weer in bed kroop, viel de jongen bijna meteen in slaap. Maar in het midden van de nacht schrok hij wakker uit een vreselijke nachtmerrie. Hij had het kistje geopend en het had vol gezeten met robijnen die rood schitterden. Toen hij zijn hand ernaar uitstreckte, waren de diamanten veranderd in vlammen die zijn hand verbrand, tot op het bot verkoold hadden. De jongen keek naar zijn hand, maar tegelijkertijd ontglipte hem de laatste herinnering van de droom.

Ook de volgende nachten werd hij geplaagd door nachtmerries. Ze werden steeds angst-aanjagender. Elke nacht opnieuw. Het kistje schonk hem rijkdom, kennis, macht, geluk, maar steeds sloeg het geschenk om in iets afschuwelijks. Nog voor hij over de dromen kon nadenken, verdwenen ze in de nevelen van zijn herinnering. Het enige wat overbleef, was een zwaar beklemmend gevoel in zijn borst waardoor hij amper kon ademen. De dromen waren levensecht. De jongen durfde niet meer te slapen. Hij bleef rechtop in bed zitten, uit angst om op zijn strozak, onder de warme deken, overmand te worden door de slaap. De uren kropen voorbij. Hij wachtte op het eerste spoortje van de dageraad, dat de dreiging van de dromen deed afnemen. Met een zwaar hoofd sleepte hij zich door de dag om 's nachts weer overeind te zitten met het donkere gevoel van de angst dat in zijn buik klopte.

Na drie dagen en drie nachten kon hij het niet langer uithouden. Toen het laatste gestommel van de gasten was weggestorven, trok hij zijn broek en hemd weer aan, greep het kistje van onder het bed en sloop naar buiten. De koude nachtlucht greep in zijn hemd en maakte zijn hoofd helder. Hij zadelde een paard en reed diep het woud in.

Op een open plek hield hij halt. Het maanlicht dat af en toe door de wolken kwam, gooide een golvend wit licht over de knoestige boomstronk in het midden van de plek. De jongen maakte het paard vast aan een boom en liep met een spade uit de zadeltassen en het kistje naar de stronk. Hij groef een gat, zo diep als hij zelf groot was, en legde het kistje daarin. Een laatste golf wit licht blikkerde op het hangslot voor hij het kistje, samen met de dromen en angsten begroef.

Terwijl hij weer naar de herberg reed, voelde hij hoe het zware gevoel op zijn borst verminderde en de angst in zijn buik oploste. Hij gleed meteen onder de dekens en viel in een diepe slaap.

Maar de nachtmerries hielden niet op. Die nacht droomde hij nog afschuwelijker dan ervoor. Nu kon hij niet meer zien wat er in het kistje zat. Hij probeerde het te openen, maar het hangslot, dat nu een sinister witte gloed verspreidde, gaf niet mee. En ook nu overkwamen hem de vreselijkste dingen. Nog vreselijker dan de vorige nachten, nog vreselijker dan hij zelf had kunnen verzinnen. Toen hij wakker schoot, had de angst zijn hele lichaam gevuld.

Als hij opnieuw in slaap zou vallen, zou hij er nooit meer uit wakker worden. Hijgend sprong hij uit bed, greep de spade en een bijl en reed opnieuw naar de open plek in het woud. Terwijl hij zijn paard aanspoorde tot meer snelheid kolkte het in zijn hoofd. Hij moest weten wat er in het kistje zat. Dat alleen kon hem van de nachtmerries afhelpen. Hij moest het weten. Hij moest het weten! De woorden dreunden in zijn hoofd, op het ritme van de galopperende paardenhoeven. Als een bezetene begon hij het kistje op te graven. Woedend en dolgedraaid door de woorden in zijn hoofd sloeg hij met de bijl op het kistje. Hij moest weten wat er in het kistje zat! Met alle kracht die hij nog in zijn uitgeputte armen had, hakte hij op het kistje in. Tot twee splinters hem in het gezicht vlogen. Hij greep naar zijn ogen. En toen hij hoorde hoe het kistje opensprong, was hij volledig omringd door een ondoordringbare duisternis.

Aline Sax

Aline Sax debuteerde als jeugdschrijfster in 2001 – ze was toen pas 16 – met *Mist over het strand*, een roman over de landing in Normandië. Sindsdien heeft ze nog vier andere jeugdromans geschreven, allemaal over een historisch thema. En dat is niet toevallig. Aline heeft een passie voor geschiedenis. Ze zegt zelf dat die ontstond toen ze de historische jeugdromans van Thea Beckman en Paul Kustermans begon te lezen.

Na het middelbaar ging Aline dan ook geschiedenis studeren. Op dit moment doctoreert ze in de geschiedenis aan de Universiteit Antwerpen.

